

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXIX. Continuatur materia gratiarum, quas est assecuta à glorioso
S. Dominico.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

magno affectu solatio. Postea volui osculari ipsius pedes, propterea que me prostravi; sed Sanctus me elevavit, & porrexit mihi osculandum scapulare, ac manum, atque datam mihi suam sanctam benedictionem valedixit, & addidit: precaberis meo nomine felicia festa meis filijs. Sanctus Pater Fr. Josephus de Sena, me non est allocutus, sed intuens me arrisit mihi, prout faciebat, dum viveret, quia erat affabilissimus, & inclinando se discesserunt.

Deinde, proximo die post festa Nativitas, venit rursus profusus detrepente idem Sanctus Patriarcha, ad meum pauperem angulum, quasi me pramoniturus, & agens comitem aliorum, quos ego tum non videbam. Ingressus est, dixitque: Soror, Sanctissima Virgo venit, & ego tanquam servus ipsius, quæ mihi specialem exhibuit gratiam, & mandavit, ut se comitarer; præcessi, ut te inviserem. Præparate te, Soror, pro tanta visitatione. Et cum Sanctus respiceret ad latus, movit se, acsi obviam vellet procedere illi magnæ Dominæ, quæ jam appropinquabat. Ideo ego celerrimè dixi: Expecta, expecta modicum Sancte Pater, volo enim tibi aliquid dicere. Sanctus expectavit, ac dixit: quid à me vis, Anima? dic age. Petivi, ut dignaretur orare Deum, & rogare, ut concordet redderet duos Religiosos Ordines, suum, & Societatem JESU, quam ego impensius amo; eò quòd (tametsi ex bonis, ac sanctis intentionibus) plerumque non magnopere invicem consentiant: licet enim non omnes, multi tamen ex ijs sunt minus unanimis. Sanctus, post alia dicta, magnis est profusus laudibus Societatem, dicendo, illam esse à Deo in Ecclesia sua constitutam instar validi muri, duraturi ad finem usque mundi, quantascunque pateretur contradictiones: & Sanctum Patrem Ignatium fuisse assumptum ex militia profana, ut esset Fundator hujus San-

ctæ Religionis in bonum Ecclesiæ. Post hoc Sanctus est progressus obviam Sanctissimæ Virgini.

Celsissima hæc Regina adveniebat formosissima, splendide ornata cimelijs, & miris vestibus, quibus satis representabatur gloria & excellentia sanctissimæ ipsius animæ, ac divini thesauri, quos in ea continebat. Gestabat suum Sanctissimum Filium infantulum in ulnis. Saluravit me ejusdem Majestas peramanter & affabiliter, dicendo: Soror, Deus tibi jam concesserit sanctissima festa, concedatque talia etiam subsequutura. Hic tibi adfero meum Sanctissimum Filium, & Dominum meum, ut ipsum adores. Eodem tempore milleni Angeli, qui eam comitabantur, celebrabant mysteria Sanctæ Nativitatis celestis musicæ. Ego me prostravi humi, & osculata sum pedes illius Sanctissimi Puelli, Dei & Domini nostri, atque adoravi ipsum, cujus Majestas mihi impertita est benedictionem. Habebat Sacratissimus Puellus in pedibus signa suorum pretiosorum vulnerum, quæ optimè apparebant: intellexi tamen à Deo, hæc in eate representante Infantem Deum, esse figuram illorum, quæ postea habuit, ut mihi significaret, se ab instanti sua sanctæ Incarnationis semper eadem habuisse præsentissima. Vidi hunc Dominum amarè plorantem, more cæterorum infantium, atque ex oculis Sanctissimæ Virginis etiam cadebant lachrymæ compassionis. Porrigebat tenero Infanti sua sanctissima ubera, & ipse sugebat lac, sicut alij recenter nati infantes. Fuit mihi datum clarum lumen, per quod agnovi, illum esse verum Deum, & verum Hominem: dum autem fundere lachrymulas, seque eo Virgineo lacte sustentaret, esse nihilominus Divinam præditum Majestate. Sit ipse in æternum benedictus. Amen.

Amen.

CAPUT XXIX.

Continuatur materia gratiarum, quas est assecuta à glorioso Sancto Dominico,

Favorem

E Avorem illi similem, quem adeptus fuerat anno sexcentesimo vigesimo quinto, pariterque die ejusdem festo, obtinuit anno sexcentesimo vigesimo septimo, qui ab ea breviter his verbis recensetur.

Summo manè, die gloriosi Patriarchæ S. Dominici, intellexi, quòd me Sanctus vellet ducere ad Conventum S. Pauli, sui Ordinis, qui est in hac civitate, ut lucraret Indulgentias. Mei Domini Angeli mihi dixerunt, ut abirem ipsis comitantibus; cùmque ego ob meos timores cunctarer, urgebant me, dicendo: Adverte, Anima, Deus te præstolat. Denique fui ab illis abducta. Erant portæ clausæ, quas tamen Angeli facillè aperuerunt. Intravi, & vidi Sacratissimam Personam Spiritus Sancti, totùmque templum plenum gloriâ, & Angelis Dei. Eram insigniter ornata cimelijs, & splendidis vestibus, quæ mihi ab eo summo Domino fuerunt data, quemadmodum aliàs dixi. Postquam ad ipsum perveni, prostravi me, ac adoravi ejusdem Majestatem, atque deposita cimelia, quæ gerebam, illi donavi, & obtuli ex intimo corde, dicens: hæc ornamenta sunt tua, mi Domine, à te mihi sunt data, ideòque illa tibi offero. Dominus tibi in ea oblatione complacuit, & ego remansi pauperima, ac spoliatissima, plurimum tamen contenta, quòd illa ipsi donaverim. Deus continuò mandavit Angelis, ut me rursus exornarent, ipseque Deus extendendo Divinam suam manum illis designabat locum, quo ea deberent ponere, dicens: Istud hic ponite &c. Postea mihi denuò alia tribuit cimelia, adeò ut ditior fuerim, meliusque ornata, quàm antea. Nihil vidi in templo, oravi, & obtentis Indulgentijs, fui à meis Dominis Angelis reducta domum. Dum postea ibidem audirem Missam, apparuit mihi Sanctus Dominicus, ex cujus conspectu magnum cepi solatium, allocuta sum ipsum, petivique ab eo pro me, & ijs, qui se mihi commendaverant, sanctas ejusdem orationes, quas mihi magnâ charitate & gratiâ est pollicitus. Deus sit benedictus. Amen.

Eodem hoc anno in festis Nativitatis illi idem Sanctus Patriarcha præstitit aliam gratiam, in eaque iterum singularem demonstravit favorem, quo profectus Societatem Jesu, atque amorem, quo fertur erga ejusdem Fundatorem. Describitur ab hac Virgine factam, quòd evenit, quando Societas patrebat quandam persecutionem, hunc in modum.

Mea anima agebat cum Deo manè, in festo Nativitatis Christi, amabilissimè Servatoris nostri, & postquam mihi alia cum ejus Majestate evenerunt, quæ alibi descripsi, vidi venientes, cum comitatu Angelorum Dei, gloriosos Patriarchas, S. Benedictum, S. Augustinum, S. Bernardum, & S. Dominicum. Pervenerunt hi benedicti Sancti ad locum, in quo eram, & S. Dominicus me nomine omnium verbis gravissimis & charitate plenis, salutavit: precatus est mihi felicia festa nomine nostri magni Dei, & illorum Sanctorum suorum comitum. Ego prosternens me cum magna veneratione, & humilitate, quâ potui, coram celestibus hospitibus, qui tantum mihi exhibebant favorem, suscepi ab ipsis, cum gratiarum actione, & laudibus Dei, appreciationem felicium festorum, quam mihi gratam esse ostendi, & erigendo caput, flexis genibus, abrepta affectu, cui tum immorabar, dixi glorioso Sancto Dominico: Benedicte Sancte, cum sis tam vicinus Divinæ Majestati, quæ te summo opere amat, habeasque, & habueris tantam charitatem erga proximos, rogo Deum, ut adjuvet, conservet, ac auget Religionem Societatis Jesu, quæ plurima Deo præstat obsequia, & ejusdem Ecclesiæ, atque nihilominus maximas à sui exordio patitur persecutiones, dum ipsam diabolus, per doctos & graves, etiamque Religiosos Viros, conatur infamare, subvertere, ac opprimere, qui eum in finem moluntur, quæcunque possunt adinventire. Rogo te, beate Pater, quàm demississimè & instantissimè possum, ut illum Deo etiam atque etiam commendes. Dic mihi autem amore ejusdem Dei, cur id fiat? Tum mihi Sanctus Patriarcha reverenti charitate & affectu dixit: Faciam, quòd mihi dicis Anima. Verùm dicitis mihi etiam

etiam tu modò, an ignores causam perfectionis, quam sustinet? Ecce Anima, Dominus Deus noster suscitavit his temporibus ex militia mundana Ignatium de Loyola, ut esset Fundator & Patronus sacre Religionis Societatis Jesu, quæ magna & eximia præstitit obsequia Deo, ipsiùque Ecclesiæ Catholicæ, convertendo ac perduçendo ad Fidem infinitas animas; procurando insigni zelo, & arduis laboribus, atque peregrinationibus earum salutem, & majorem profectum; assumendo in id innumera alia & sancta media, magnùmque hæc in re præbendo exemplum omnibus, præsertim ijs, qui similem profitentur vocationem. Quocirca videns diabolus bellum, quod hæc sancta Religio adversus ipsùm gerit, aggressus est nonnullos, qui sub prætextu zeli eam conantur periculi, ac infamare, & exturbare ex mundo, nè consequatur propositum sibi finem. Verumtamen hæc Religio Societatis Jesu est murus fortis, Deus ipsam protegit, confortat, suamque eidem confert virtutem: custodiet illam, & conservabit usque ad finem, ita ut nemo sit futurus tam potens, qui ipsi resistat, eamve evertat. Deus enim est illius adjutor ac defensor: Sic agitur, Anima, & tu modò ora pro omnibus Dominum Deum tuum, ac vale. Ita mihi Sancti valedixerunt. Divina Majestas sit semper benedicta. Amen.

Anno sexcentesimo trigesimo secundo, rursum vidi magnam in celo solennitatem, quæ ejusdem die celebrabatur festum hujus Sancti Patriarcha. Cedit ad magnam Sancti gloriam, & honorem sacre ipsius Religionis, quod ab illa refertur, ut sequitur.

Agebam modo ordinario, mihi confveto, in exercitijs meis cum Deo, die gloriosi Sancti Dominici, ante diluculum matutinum, & vidi hinc Sanctum in cœlesti Jerosolyma, in quodam throno gloriæ, raræ majestatis & magnificentiæ, circumdatum ab omnibus Sanctis ex ejusdem Ordine, & Beatis, qui gesserunt ipsius habitum, atque magnâ multitudine Angelorum Dei. Ducta fuit solennis pompa horum Angelorum, & benedictarum Animarum istius Ordinis, nec non aliarum,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

omniùmque præcipuorum Sanctorum ex eo canonizatorum, quos sequebatur magnus ipsorum Patriarcha S. Dominicus. Hoc modo fuit deductus ad conspectum Beatissimæ Trinitatis. Sanctus se prostravit adorando Deum, & accepit sanctissimam ipsius benedictionem, non absque singulati Divinæ Majestatis benevolentia, & indicijs gaudij atque complacentiæ. Assurte xerunt univerti, & eadem ratione, quâ venerant, redixerunt Sanctum Patriarcham ad priorem thronum. Gloriosus Patriarcha sedit, & omnes cum illo sancti filij ipsius, qui illum comitabantur, in sedibus, quasi distincti in choros, statimque inceperunt quaterni, prodeuntibus ex quovis choro binis, progredi ad adorandam Sanctissimam Trinitatem, & suscipiendam ejusdem benedictionem, ac deinde revertebantur ad illam accipiendam à Sancto Patriarcha.

Postquam id omnes ipsius Beati filij peregerunt, gloriosus Sanctus Dominicus surrexit, ac venit cum comitatu præcipuorum Sanctorum sui Ordinis, & multorum Angelorum Dei, ad meum cubiculum, ut me inviseret, mihi que gratificaretur. Ego fui turbata, more solito, dum me stringunt mei timores, animoque meo obvertatur mea indignitas. Magnam sum passa difficultatem in eo videndo, quæ tamen denique fuit superata, & Sanctus Patriarcha me est allocutus, dicendo mihi, se in suo festo venire nomine Dei ad me visitandam, ferendùmque mihi quoddam ipsius munus, & abducendam me secum ad cœlestem Patriam. Dedit mihi gladium non adeò magnum, sed splendidissimum, & grandem fasciculum florum suavissimè o-lentium: dicendo: Accipe Anima hæc pretiosa dona, quæ tibi Deus mittit, & nunc veni mecum. Non intellexi tum illius gladij, & fasciculi florum mysterium, atque sui velut attonita, ignorando quid significarent. Ducta sum pergens inter Angelos & Sanctos, qui advenerant, subsequente Sancto. Quando pervenimus ad cœlum, fui præsentata Sanctissimæ Trinitati: prostravi me coram ea immensa Majestate. Fui benignissimè excepta à Deo,

Deo, qui mihi valde amanter & blandè est imperitus suam sanctissimam benedictionem. Allocuta sum tunc Deum, & dixi illi: Mi Deus, & mi Domine, suscipe ex manu famulæ tuæ dona, quæ tu ipse mihi misisti per hunc Sanctum Patriarcham: quidquid enim sum ac habeo, tuum est, & omnia tua esse volo. Suscepit Deus ex mea manu munus amabilissimè, dixitque mihi, se illud quàm libentissimè acceptare: & videbatur olfacere eos flores, seq̄ue illis oblectare. Deinde mihi restituit dona dicendo, ut ea servarem intra memet ipsam.

Abducta inde fui, subitoque ij Sancti & Angeli permixti processerunt bini, ducentes me in medio, quæ portabam gladium ac fasciculum florum in micis manibus, & postremus omnium ibat Sanctus Patriarcha. Hoc ordine progrediebantur, quasi descendentes ex cælo ad aërem, & duxerunt me ad eas regiones, in quibus nunc geruntur bella, in Germania & Belgio. Pertransivimus illas Provincias, ubi obvios habuimus multos diabolos illic degentes. Dum isti conspexerunt gloriosum S. Dominicum, ejusdemque socios, & me, quæ ferebam gladium, cum fasciculo florum, ceperunt timere, & abdidit se velut sub terram, fugientes tanquam terrestri facti, & vociferantes, dicendo: Quid videmus? Ita disparuerunt. Postquam Sanctus Patriarcha, & totus ipsius sacer comitatus siniverunt hanc quasi deambulationem, per omnes Germaniæ & Belgij ditiones, indeque expulerunt demones, reversi sunt eodem ordine ad cælum, quo descenderant, ducentes me rursus ad conspectum Divinæ Majestatis, ubi illam omnes, prosternendo nos, adoravimus, & fuimus benevolentissimè ab hoc magno Deo suscepti, qui nobis dedit suam sanctissimam benedictionem. Hic mihi Deus manifestavit symbola gladij, & fasciculi florum, dicendo mihi: Ille gladius, Anima, quem tibi misi, est figura martyrii, quod tot annis es perpessa, tolerando gravissimos dolores, molestias, & afflictiones in tuo corpore. Hic fasciculus florum significat, tibi ex ijs texti coronam tui martyrii. Demones autem exhorrescunt, vehementerque timent afflictiones, pro Ecclesia, & pro hæreticorum destructione, toleraras, quemadmodum tu mihi illas obtulisti. Conserva spiritualiter in te hæc dona; age gratias illi, qui tibi ea contulit, pro omnibus ejusdem misericordijs. Ego tibi denuò obtuli, quod erat penitus ipsius, videlicet universa tam longo tempore à me tolerata. Postquam sanctissimam ejusdem accepi benedictionem, gloriosus S. Dominicus, cum comitatu Sanctorum, me duxit ad meum angulum, unde me voluit ducere ad suum Conventum S. Pauli, ut hoc die, ipsius festo, lucrarer Indulgentias. Verùm Deus illi dixit, non expedire, eò quòd natura meâ esset valde viribus exhausta; sufficere, quod actum fuerat. Sic mihi Sanctus valedixit: ego rursus aliquandiu mansi mihi crepta, donec ad me redirem. Deus sit propter opera sua benedictus. Amen.

Multa alia mira supersunt, enarranta de gloriosissimo hoc Patriarcha, quæ suis locis referuntur. Ad præsens propositum, judicavi hæc pauca sufficere. Transeamus nunc ad altam Patriarcham aequè admirabilem, ac præcedentem.

CAPUT XXX.

Eximiae prærogativæ Seraphici Patriarchæ Sancti Francisci Assisianis, quas cognovit, & gratiæ, quas hæc Virgo ab eodem obtinuit.

In charta, quæ conscripta fuit secundè Augusti, anno sexcentesimo vigesimo quarto, refert, quod illi tum evenit, hisce verbis.

Præterlapsis annis Deus me dignatus est per meos Dominos Angelos ducere ad Conventum gloriosi S. Francisci, qui est in Italia, die Indulgentiarum Portuiculæ.